

Arrest

nr. 288 491 van 4 mei 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam in België aan in augustus 2018, dit om zijn moeder die hier legaal verbleef en die ernstig ziek was en aan kanker leed, te vervoegen.

1.2. Verzoeker diende op 25 maart 2019 een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 bis de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 27 mei 2020 vulde hij deze aanvraag aan.

1.3. Op 1 december 2020 trof verweerder een beslissing waarbij de voormelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Tevens gaf verweerder die dag een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissingen werden gestuurd naar de burgemeester van de betrokken gemeente om ze te laten betekenen op verzoekers adres aldaar.

1.4. Op 20 januari 2023 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.5. Eveneens op 20 januari 2023 legt verweerder een inreisverbod voor drie jaar op. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer :

Naam: L.

Voornaam: A.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Tirana

Nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied

. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 20.01.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

0 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 19.04.2022 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

De handel in verdovende middelen, meer bepaald de handel die volgt uit het opzetten van cannabisplantages, ontwricht onze maatschappij. Dergelijke handel veroorzaakt rechtstreeks en/of onrecht-streeks ook allerlei druggerelateerde criminaliteit. Het meewerken aan dergelijke handel brengt de gezondheid en de veiligheid van derden ernstig in gevaar. Daarom getuigt het plegen van dergelijke feiten van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. In het licht van de openbare veiligheid is het daarom volstrekt noodzakelijk om betrokkene van zijn vrijheid te beroven.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Op 25.03.2019 heeft de betrokkene een regularisatie 9 bis aanvraag ingediend. Zijn aanvraag werd geweigerd en op 01.12.2020 kreeg hij een bevel om het grondgebied te verlaten. In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 12.09.2022 heeft de betrokkene verklaard familie (broer) te hebben in België. Hij vertelt dat hij naar België is gekomen om zijn moeder bij

te staan op medisch vlak. Zij is overleden op 10/07/2019. Zijn vader woont nog in Albanië maar met hem praat hij niet meer. Hij heeft niemand meer in Albanië. Hij wenst in België, bij zijn broer te blijven. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de recht-spraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn broer op het grondgebied verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Uit de omstandigheid dat betrokkene over een verblijfplaats beschikt bij zijn broer kan niet ipso facto een band van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn broer worden afgeleid. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

1.6. Bij arrest van 30 januari 2023 met nr. 284 041 wordt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de in punt 1.4. bedoelde bijlage 13septies bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

1.7. Op 4 februari 2023 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Albanië.

1.8. Bij arrest van 4 mei 2023 met nr. 288 490 wordt het beroep tot nietigverklaring verworpen dat verzoeker heeft ingediend tegen de in punt 1.4. bedoelde bijlage 13septies.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

“- Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen

- Schending van artikelen 2, 3, 7, 74/13 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen

- Het artikel 110quinquies van het KB van 8 oktober 1981

- Schending van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen

- schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurs-handelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen

- schending van artikelen 8 en 13 EVRM

- schending artikelen 6 en 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie

- Schending van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven

Na een theoretische uiteenzetting betoogt hij als volgt:

“(…) B. In casu

☐ Eerst onderdeel: schending van de motiveringsplicht

Bestreden beslissing miskent de motiveringsplicht door niet rekening te houden met het feit dat de eiser vrijgelaten onder voorwaarden dat:

(....)

(stuk 3).

De vierde voorwaarde is een materiële fout van de raadkamer die ondertussen verbeterd werd (stuk 4).

De beslissing enkel aanwijst:

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

Deze redenering, die duidelijk bedoeld is als antwoord op de talrijke veroordelingen van verweerder door uw Raad wegens het niet in aanmerking nemen van deze situaties, is geenszins afdoende.

Het feit dat de verzoeker naar België zou kunnen terugkeren na een opschorting van het inreisverbod te doet verschillende vragen rijzen:

- Dat verzoeker zou kunnen terugkeren nadat hij de schorsing van het inreisverbod en een identiteitsdocument heeft verkregen, is louter hypothetisch, aangezien artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980 niet voorziet in een procedure of criteria voor de behandeling van een verzoek om schorsing;*
- Alleen het feit dat verzoeker het Belgische grondgebied verlaat, zelfs indien hij later terugkeert, blijft intrinsiek onverenigbaar met de naleving door verzoeker van de rechterlijke beschikking, die hem verplicht om bij zijn broer te verblijven en aan alle oproepingen en convocaties in het kader van het lopende onderzoek gevolg te geven.*

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoeker de voorwaarden voor zijn invrijheidstelling schendt, die zijn vastgesteld om een goede rechtsbedeling te waarborgen.

De eiser zou bovendien de borgsom verliezen.

In een arrest van 12 maart 2021, nr. 250.953, heeft uw Raad in een soortgelijke situatie uitspraak gedaan:

“Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij onmiddellijk op de hoogte werd gebracht van de voorlopige invrijheidstelling van de verzoekende partij, en het gegeven dat dit onder voorwaarden geschiedde.

Noch uit de motivering van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing heeft onderzocht hoe de verzoekende partij enerzijds het grondgebied kan verlaten en anderzijds kan voldoen aan de voorwaarden van haar voorlopige invrijheidstelling zoals bepaald door het hof van beroep op 5 maart 2021, waaronder de verplichting om vast verblijf te houden in België en om niet zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van het openbaar ministerie het grondgebied te verlaten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij concreet is nagegaan of het mogelijk is voor de verzoekende partij om zich te houden aan de voorwaarden, alsook het bevel op te volgen. De verwerende partij kan niet aangeven dat met het gegeven bevel de verzoekende partij nog steeds in de mogelijkheid is om de haar opgelegde verplichtingen te voldoen, zonder concreet rekening te houden met de voorwaarden die de verzoekende partij waren opgelegd, waaronder – zo wordt herhaald – het verbod om het land te verlaten zonder voorafgaande toestemming van het openbaar ministerie en de verplichting vast verblijf te houden op een vooraf bepaald adres in België. Daarenboven blijkt uit het arrest van het hof van beroep dat er rekening werd gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij geen verblijf heeft in België en de ernst van de feiten waarvoor zij op 22 december 2020 door de correctionele kamer van de rechtbank van eerste aanleg werd veroordeeld. In het arrest wordt immers uitdrukkelijk gemotiveerd dat de opgelegde voorwaarden voldoende waarborgen bieden om het risico van verdere strafbare feiten, het risico van wetsontduiking en het risico van collusie aan te pakken. Op het eerste gezicht blijkt niet dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing steunde op een correcte en zorgvuldige feitenvinding”.

De beslissing, die geen zorgvuldige analyse inhoudt van de situatie van de eiser, heeft kennelijk de plicht van adequate motivering geschonden.

Dat de verwerende partij na de kennisgeving van de bestreden beslissing, contact heeft genomen, per telefoon, met iemand van de griffie van de raadkamer, verandert deze vaststelling niet. Verzoekende partij stelt vast dat deze elementen vonden plaats nadat de beslissing genomen werd, de gesprekspartner is “griffie raadkamer” zonder verder uitleg (is die gesprekspartner bevoegd om zich uit te spreken op beschikking van een rechter?) en men niet kan weten welke vragen en welke informatie werden gesteld.

☐ Tweede onderdeel: schending van de artikelen 8 en 13 EVRM

De eiser diende op 8 maart 2019 een regularisatieaanvraag. Die aanvraag zou onontvankelijk hebben verklaard worden en een bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd. Het blijkt nochtans niet dat die beslissingen betekend werden. Het bewijs van kennisgeving is niet in het administratieve dossier aanwezig.

De eiser heeft op het Belgische grondgebied een effectief familie en privéleven leidt. Hij verblijft al bijna vijf jaar en heeft na een paar maanden een poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

Hij kwam in België aan om zijn moeder, die aan kanker leed, te bezorgen. Hij vervoegt evenals in België zijn broer, [Al.L.] [...] die in België getrouwd is en een Belgisch kindje van 8 maanden heeft (geboren op 30 mei 2022), waarvan de eiser de peter is. Zijn zus, [Ar.L.] [...] verblijft evenals in België. Zij is minderjarig. De eiser heeft geen familieleden meer in Albanië. Hij heeft al jaren geen contact meer met zijn vader.

Verwerende partij beweert dat de eiser niet afhankelijk zou zijn van zijn broer, zonder dit verder te motiveren. Dit is een gestereotypeerde motivering die geen rekening houdt met de elementen van de zaken, o.a.:

- *Het feit dat de moeder van de eiser en van [Al.L.] gestorven is na een pijnlijk kanker;*
- *Dat zijn andere familie meer hebben in Albanië, behalve een vader die zij niet echt kennen;*
- *Dat [Al.L.] aanvaarden dat zijn vader op zijn adres verblijf tijdens het gerechtelijke procedure, als voorwaarde voor de vrijlating door de raadkamer te Gent;*
- *Dat de eiser de peter is van het kind van [Al.L.];*
- *Dat zij wonen samen met hun zus, [Ar.], die nog minderjarig is en die haar moeder gestorven is, zodat zij alleen maar haar broers heeft.*

Het feit dat [Ar.], die een niet begeleide minderjarige vreemdeling is, toegestaan werd tot het tijdelijke verblijf in België, wijst aan dat er geen banden meer zijn in Albanië voor dit gezin.

De inmenging in het recht op het familieleven is nog groter dat de eiser tijdens drie jaren om naar België terug te keren.

De bestreden beslissing, die als gevolg heeft dat de eiser verwijderd is van zijn familieleden, miskent bijgevolg het recht op familieleven van de eiser.

Derde onderdeel: Schending van de artikelen 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet

Bestreden beslissing is gebaseerd op het feit dat geen enkele termijn voor het vrijwillige vertrek wordt toegestaan.

In het BGV, werd de beslissing om geen termijn voor het vrijwillige vertrek toe te staan gegrond op de 2 volgende elementen:

- *Eiser heeft geen gevolg gegeven aan het BGV van 01.12.2020; - Eiser een risico zou vormen voor de openbare orde.*

Geen van deze elementen zijn nochtans gegrond.

Het blijkt niet uit het administratieve dossier dat het BGV van 01.12.2020 betekend werd, zodat de eiser mocht moeilijk deze beslissing respecteren.

Betreffende het risico voor de openbare orde, verwijst de verwerende partij enkel na het aanhoudingsbevel, zonder meer, terwijl de eiser nog niet veroordeeld werd en van het vermoeden van onschuld moet genieten (zie infra, tweede middel).

Verwerende partij mocht bijgevolg bestreden beslissing niet nemen, gezien de voorwaarden van de artikelen 74/11 en 74/14 niet ontmoeten zijn”.

2.2. Verzoeker werpt een batterij geschonden geachte bepalingen op, maar de Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg aangaande de volgende grieven:

- *“Schending van artikelen 7, 74/13 (...) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen*
- *Het artikel 110quinquies van het KB van 8 oktober 1981*

- *Schending van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen*
- *schending artikelen 6 en 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie*
- *Schending van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven*”

Deze onderdelen van het middel zijn daarom onontvankelijk.

2.3. In een eerste onderdeel van het middel werpt verzoeker de schending op van “*de motiveringsplicht*”.

2.4. Het bestreden inreisverbod bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop het steunt. Verzoeker duidt niet waarom ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker ze begrijpt blijkt overigens uit het feit dat hij inhoudelijke kritiek levert op de motieven van het bestreden inreisverbod en in dit verband de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt en aanvoert dat voormelde beslissing is behept met een manifeste appreciatiefout en geen blijk geeft van een zorgvuldig optreden vanwege verweerder.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.5. Gezien verzoekers betoog ter ondersteuning van het eerste onderdeel van het middel, bekijkt de Raad dit vanuit het oogpunt van de geschonden geachte materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht.

2.6. Kernpunt van verzoekers betoog ter ondersteuning van het eerste onderdeel van het middel is dat het bestreden inreisverbod tot gevolg heeft dat hij de hem opgelegde voorwaarden voor zijn invrijheidstelling schendt, die naar zijn oordeel zijn vastgesteld om een goede rechtsbedeling te waarborgen. Verzoeker wijst erop dat hij tevens zijn betaalde borgsom zal verliezen. Hij geeft voorts kritiek op de door verweerder geopperde mogelijkheid tot terugkeer als het gerechtelijk dossier dit vereist.

2.7. Uit de stukken 3 en 4 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker bij beschikking van 13 januari 2023 van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van Gent, een opheffing verkreeg van het bevel tot aanhouding mits het naleven van bepaalde politionele voorwaarden. Op 20 januari 2023 vaardigde de voormelde raadkamer een beschikking uit tot verbetering van de opgelegde voorwaarden. Meer bepaald verviel er één van de vijf opgelegde voorwaarden: “*het verbod het Belgisch grondgebied te betreden behalve indien hiervoor door de gerechtelijke instanties verzocht wordt*”. De volgende vier voorwaarden blijven over en blijven drie maanden gelden vanaf 13 januari 2023 :

1. van algemeen goed gedrag zijn en geen strafbare feiten plegen;
2. zich aanbieden bij elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging;
3. een contactverbod met de mede-inverdenkinggestelden in het dossier, die vervolgens met naam en toenaam worden genoemd;
4. vast verblijf houden op een adres in Charleroi en aldaar inschrijving nemen in het bevolkingsregister en in geval van adreswijziging die zo vlug mogelijk meedelen.

Daarnaast blijft de verplichting gelden dat verzoeker een borgsom moet betalen van 3500 euro, te storten in de Deposito- en Consignatiekas. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker dit betaald op 20 januari 2023.

2.8. Uit het bestreden inreisverbod blijkt dat verweerder minstens op de hoogte was van de bovenvermelde beschikking van de raadkamer van 13 januari 2023. Immers kan hierin worden gelezen: “*Niet-tegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.*”

2.9. Gezien de bovenvermelde verbetering van de beschikking van 13 januari 2023 dateert van 20 januari 2023, de dag dat de bestreden beslissing werd getroffen, en niet blijkt dat verweerder hiervan op de hoogte werd gesteld, kan hem niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met het feit dat

de politionele voorwaarde wegviel inzake *“het verbod het Belgisch grondgebied te betreden behalve indien hiervoor door de gerechtelijke instanties verzocht wordt”*. Alleszins ziet de Raad niet in hoe dit verweerder had kunnen weerhouden van het opleggen van een inreisverbod. Uit geen enkele reglementaire bepaling blijkt dat verweerder, die een appreciatiebevoegdheid heeft voor wat betreft de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in geval van een gerechtelijke beschikking geen inreisverbod mag opleggen als hij de wettelijke voorwaarden daartoe vervuld acht. Een beslissing over de toegang tot het grondgebied treffen is en blijft het prerogatief van de verwerende partij.

2.10. Een beschikking van de raadkamer is niet bekleed met een gezag van gewijsde zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota. Er is voorts geen sprake van een hiërarchie tussen beschikkingen van de raadkamer die binnen het domein van het strafrecht worden uitgevaardigd en beslissingen die zich opdringen in het kader van het vreemdelingenrecht. Dat de raadkamer in casu een verdere voorlopige hechtenis van verzoeker niet meer strikt noodzakelijk achtte en hieraan politionele voorwaarden verbond, houdt niet in dat verweerder geen inreisverbod mag opleggen, gekoppeld aan een bevel om het grondgebied te verlaten, als hij van oordeel is dat de wettelijke voorwaarden daartoe vervuld zijn.

2.11. Uiteraard houdt het voormelde niet in dat er geen contacten kunnen plaatsgrijpen tussen verweerder en de gerechtelijke autoriteiten voor wat betreft de opportuniteit van een verwijderingsmaatregel met hieraan gekoppeld een inreisverbod in geval van een lopende gerechtelijke procedure. De controle over de opportuniteit van dergelijke maatregelen valt echter buiten de rechtsmacht van de Raad, die alleen maar kan toezien op de wettelijkheid van beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Alleszins, de Raad neemt akte van de verwijzing in de nota met opmerkingen naar *“de Omzendbrief nr. COL 13/ 2010 van het College van Procureurs- Generaal bij de hoven van beroep van 8 juni 2010”* waarbij ze stelt: *“Uit deze omzendbrief blijkt dat het parket contact dient op te nemen met de Dienst Vreemdelingenzaken indien het noodzakelijk is dat de vreemdeling op het grondgebied dient te blijven. Dergelijke contactname is niet gebeurd, waardoor er geen redenen zijn om aan te nemen dat er verzet zou zijn tegen een uitvoering van de thans bestreden beslissing”*. Uit het administratief dossier blijkt ten overvloede nog dat een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 januari 2023, zijnde na het treffen van de bestreden beslissing, telefonisch contact heeft opgenomen met de griffie van de betrokken raadkamer. De inhoud van het gesprek wordt weergegeven als volgt: *“Er zijn geen bezwaren om betrokkene terug te sturen. Zijn dossier ligt niet meer bij OR en onderzoek is afgesloten. Zijn zaak wordt verwezen naar de rechtbank.”* Verzoeker bekritiseert het voormelde, maar gezien het de opportuniteit van een verwijderingsmaatregel betreft en, zoals hierboven werd gesteld, beschikkingen van de raadkamer geen afbreuk doen aan het prerogatief van de verwerende partij om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven met daaraan gekoppeld een inreisverbod, gaat de Raad er niet verder op in.

2.12. Bovendien wijst verweerder expliciet op de mogelijkheid voor verzoeker om terug te keren naar België, *“Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier, [...] voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod [...]”*.

2.13. Verzoeker stelt zich daar vragen bij, maar het feit dat die bij hem opkomen, maakt niet dat verweerder in casu onzorgvuldig is tewerk gegaan of een manifeste appreciatiefout heeft begaan. Zo wijst verzoeker erop dat het inreisverbod van drie jaar hem verhindert om België opnieuw binnen te komen en mee te werken aan het lopend onderzoek. Het staat verzoeker echter steeds vrij om de opheffing of opschorting ervan te vragen op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Het is niet omdat de procedure of behandelingscriteria niet zijn voorzien, dat het louter zou gaan om een hypothetische mogelijkheid, zeker niet als het bestreden inreisverbod de in punt 2.12. vermelde zinsnede bevat. Verzoeker acht verder zelfs een terugkeer na het verlaten van het Belgisch grondgebied, intrinsiek onverenigbaar met de naleving van de rechterlijke beschikking, die hem verplicht om bij zijn broer te verblijven en aan alle oproepingen en convocaties in het kader van het lopende onderzoek gevolg te geven. Echter, de betrokken beschikkingen sluiten een adreswijziging naar Albanië niet uit en zoals gezegd heeft een beschikking van een raadkamer alleszins geen voorrang op beslissingen die zich opdringen in het kader van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker zijn borgsom zal verliezen bij een terugkeer naar Albanië kan verweerder niet worden aangewreven. Dit komt voort uit verzoekers eigen handelingen, met name handelingen stellen die aanleiding geven tot een strafrechtelijk onderzoek, waarbij hij in voorlopige hechtenis werd gehouden, die daarna werd opgeheven onder voorwaarden, alsook zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevinden. Ten slotte blijkt niet of verzoeker tegenover de gerechtelijke autoriteiten het bestreden inreisverbod niet kan aanhalen als reden waarom hij aan sommige politionele voorwaarden niet meer kon voldoen. Het blijkt ook niet of verzoeker geen toestemming had kunnen vragen aan de gerechtelijke autoriteiten om het grondgebied te verlaten en zijn adreswijziging

naar Albanië niet zou kunnen doorgeven. Daar komt nog bij dat er ter terechtzitting op werd gewezen dat de in de punt 2.7. bedoelde beschikking van 13 januari 2023 van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van Gent, waarbij politionele voorwaarden werden opgelegd aan verzoeker, een geldigheidsduur heeft van 3 maanden. Deze periode is thans afgelopen en dus gelden de voorwaarden als dusdanig niet langer. De verzoekende partij betwist dit niet ter terechtzitting en toont het actueel belang bij het eerste onderdeel van haar middel niet aan.

2.14. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat verweerder een manifeste appreciatiefout beging. Een verwijzing naar een arrest van de Raad van 12 maart 2021 kan hieraan geen afbreuk doen. Er bestaat geen precedentenwerking in het Belgisch recht en verzoeker toont ook niet aan dat zijn situatie volledig gelijkaardig is aan de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het door hem vermelde arrest.

Het eerste onderdeel van het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.15. In een tweede onderdeel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 8 en 13 van het EVRM. Hij benadrukt dat hij alhier een effectief familiaal en privéleven leidt en somt de elementen op die zijn zaak kenmerken. Hij wijst erop dat hij geen beslissing kreeg betekend inzake zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en evenmin kennis kreeg van het bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens verzoeker is hij *“belemmerd, door de bestreden beslissing van verwijdering, om een beroep in te dienen tegen die beslissing van niet-ontvankelijkheid, wat een inmenging vormt in de artikelen 8 en 13 EVRM”*. Hij is van oordeel dat verweerder zijn recht op een familieleven miskent en dat de ongeoorloofde inmenging hierop nog groter is doordat hij een inreisverbod voor de duur van drie jaar heeft opgelegd.

2.16. In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Op 25.03.2019 heeft de betrokkene een regularisatie 9 bis aanvraag ingediend. Zijn aanvraag werd geweigerd en op 01.12.2020 kreeg hij een bevel om het grondgebied te verlaten. In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 12.09.2022 heeft de betrokkene verklaard familie (broer) te hebben in België. Hij vertelt dat hij naar België is gekomen om zijn moeder bij te staan op medisch vlak. Zij is overleden op 10/07/2019. Zijn vader woont nog in Albanië maar met hem praat hij niet meer. Hij heeft niemand meer in Albanië. Hij wenst in België, bij zijn broer te blijven. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn broer op het grondgebied verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Uit de omstandigheid dat betrokkene over een verblijfplaats beschikt bij zijn broer kan niet ipso facto een band van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn broer worden afgeleid. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.”

2.17. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat deze beoordeling strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Hij acht het een stereotiepe motivering maar dit maakt niet dat ze niet afdoende, deugdelijk of pertinent is. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat er sprake is van een afhankelijkheidsband tussen hem en zijn broer die verder gaan dan affectieve banden en de mogelijkheid om bij hem te verblijven omwille van een familiale band. Het feit dat verzoekers moeder is gestorven na een pijnlijke kanker is een jammerlijke zaak en moet hard aangekomen zijn bij verzoeker, maar dit maakt niet dat hij afhankelijk wordt van zijn broer. Evenmin wordt dit aangetoond door het overigens bloot betoog dat verzoeker de peter is van het kind van zijn broer. Dat verzoekers broer samenwoont met hun minderjarige zus en dat hij op hun adres zijn verblijfplaats mag hebben in het kader van een gerechtelijke procedure, maakt niet dat hiermee een afhankelijkheidsband wordt aangetoond tussen verzoeker, zijn broer en zijn zus. Dat verzoeker geen andere familie meer heeft in Albanië behalve een vader die hij niet echt kent, is niet meer dan een bloot betoog. Zelfs als dit alles effectief het geval zou zijn, ziet de Raad niet in waarom verzoeker, die een gezonde jonge man is van 23 jaar, niet alleen zijn streng zou kunnen trekken in Albanië alwaar zijn broer en zijn zus hem zeker kunnen komen opzoeken en hij met hen ook contact kan houden via moderne communicatiemiddelen. Het blijkt dus niet dat er sprake is van een gezinsleven tussen

verzoeker, zijn broer en zijn zus. Het voegen van hun verblijfsvergunningen bij het verzoekschrift kan niet leiden tot een andersluidend oordeel. Verzoeker duidt ten slotte niet het privéleven dat hij zegt te leiden in België. In geval van een illegaal precair verblijf in het Rijk, zoals in casu, zal alleszins enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker toont niet aan dat in zijn situatie dergelijke uitzonderlijke omstandigheden voorhanden zijn.

2.18. Blijkens het administratief dossier werden de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfs-machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten, die beide dateren van 1 december 2020, op dezelfde dag verstuurd naar de betrokken gemeente om te betekenen op verzoekers adres. Tevens werd dit alles naar zijn advocaat verzonden. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker, zoals hij het voorhoudt in zijn verzoekschrift, dit alles niet daadwerkelijk ontving, is het zo dat de aanvraag om verblijfsmachtiging die verzoeker heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zich bevindt in het administratief dossier. Hieruit blijkt niet dat verzoeker andere elementen heeft aangehaald dan deze die in de bestreden beslissing opnieuw worden beantwoord en waartegen hij zich thans opnieuw kan verdedigen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij hierin zaken heeft aangehaald die niet worden beantwoord in de bestreden beslissing. De Raad wijst er ten slotte nog op dat blijkens het administratief dossier de voormelde beslissingen van 1 december 2020 opnieuw in persoon aan verzoeker werden betekend op 1 februari 2023. Hij heeft hiertegen geen beroep ingediend, wat hij ter terechtzitting bevestigt.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.19. In een derde onderdeel van het middel geeft verzoeker kritiek op de motieven die in het bevel om het grondgebied te verlaten figureren op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

2.20. Deze kritiek kan niet worden aangewend tegen de bestreden beslissing. Ze doet immers niet meer dan eraan te herinneren dat in het bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee het inreisverbod gepaard gaat, kan worden gelezen dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Voor de volledigheid voegt de Raad eraan toe dat verzoeker deze kritiek heeft ontwikkeld tegen de in punt 1.4. bedoelde bijlage 13septies en dat deze niet werd weerhouden.

2.21. Ten slotte acht verzoeker artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet geschonden, maar hij laat te concretiseren op welke wijze het bestreden inreisverbod een inbreuk pleegt op deze bepaling.

Derhalve is het derde onderdeel van het middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Het eerste middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.22. In een tweede middel werpt verzoeker op:

“ Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen
- schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurs-handelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen
- schending van het artikel 6 EVRM “
- schending artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie.”

Hij betoogt als volgt:

“A. In rechte

Artikel 6 EVRM voorziet in een recht op een eerlijk proces en bepaalt dat:

Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is

ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechts-pleging zou schaden.

2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:

(a) onverwijld, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

(b) te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

(c) zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen;

(d) de getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge;

(e) zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt.

Het Europees Hof laat hieromtrent gelden, in een arrest EHRM, Konstas t. Griekenland, 24 mei 2011, Verzoek no 53466/07, dat:

La Cour rappelle que si le principe de la présomption d'innocence consacré par le paragraphe 2 de l'article 6 figure parmi les éléments du procès pénal équitable exigé par l'article 6 § 1, il ne se limite pas à une garantie procédurale en matière pénale : sa portée est plus étendue et exige qu'aucun représentant de l'Etat ne déclare qu'une personne est coupable d'une infraction avant que sa culpabilité n'ait été établie par un tribunal (Allenet de Ribemont, précité, §§ 35-36). En outre, la Cour précise qu'une atteinte à la présomption d'innocence peut émaner non seulement d'un juge ou d'un tribunal mais aussi d'autres autorités publiques (Daktaras c. Lituanie, no 42095/98, §§ 41-42, CEDH 2000-X). Cela est dû au fait que la présomption d'innocence, en tant que droit procédural, participe principalement au respect des droits de la défense et favorise en même temps le respect de l'honneur et de la dignité de la personne poursuivie (§32).

Het Hof herinnert bijgevolg eraan dat het vermoeden van onschuld, zoals omvat in paragraaf 2 van artikel 6 EVRM, niet enkel beperkend geldt in strafzaken maar dat de draagwijdte hiervan veel uitgebreider is. Geen enkele vertegenwoordiger van de Staat kan een persoon schuldig beschouwen aan een strafbaar feit zolang de schuld niet is vastgesteld door een rechtbank; Dat dit komt door het feit dat het vermoeden van onschuld, zijnde een procedureel recht, hoofdzakelijk bijdraagt tot de eerbiediging van de rechten van verdediging en tegelijkertijd het respect voor de eer en de waardigheid van de vervolgte persoon bevordert.

Het vermoeden van onschuld maakt, volgens het Cassatiehof, eveneens een algemeen rechtsbeginsel uit ;

Het artikel 6 EVRM houdt evenals de rechten van de verdediging, o.a. het recht om zich persoonlijk te verdedigen en, bijgevolg, in persoon bij de terechtzitting aanwezig te zijn:

"The Court reiterates that the object and purpose of Article 6 of the Convention taken as a whole show that a person charged with a criminal offence is entitled to take part in the hearing. Moreover, subparagraphs (c) and (d) of paragraph 3 guarantee to "everyone charged with a criminal offence" the right "to defend himself in person" and "to examine or have examined witnesses", and it is difficult to see how these rights could be exercised without the person

concerned being present (see the Colozza v. Italy judgment of 12 February 1985, Series A no. 89, p. 14, § 27; and the Monnell and Morris v. the United Kingdom judgment of 2 March 1987, Series A no. 115, p. 22, § 58)" (Cour EDH, arrêt Zana c/ Turquie, réf. 69/1996/688/880, §68, wij onderstrepen).

B. Toepassing in casu

☐ Eerst onderdeel: schending van de rechten van de verdediging

De eiser werd door de raadkamer vrijgelaten onder bepaalde voorwaarden:

(...)

De vierde voorwaarde is een materiële fout van de raadkamer die ondertussen verbeterd werd (stuk 4).

De eiser is verplicht om zijn adres te communiceren en moet bij alle proceshandelingen verschijnen. Hij heeft borgsom moeten betalen die hij zal verliezen indien hij deze voorwaarden niet respecteert.

De bestreden beslissing miskent het artikel 6 EVRM

Bestreden beslissing heeft immers rechtstreekse gevolgen op de strafrechtelijke procedure en op zijn rechten van verdediging.

De verwijdering en het verbod om binnen een termijn van drie jaren terug te keren hebben als gevolg dat hij de voorwaarden van zijn vrijlating niet meer zal respecteren, wat zware gevolgen op zijn strafprocedure kan hebben.

Hij zal bovendien bezwaarlijk zijn verdediging, samen met zijn advocaat kunnen voorbereiden.

Hij zal bovendien niet persoonlijk aanwezig kunnen zijn en de opportuniteit geven aan rechter om, desgevallend, aanvullende onderzoeken te maken.

Zijn rechten van de verdediging en recht op een eerlijk proces zouden bijgevolg geschonden zijn door zijn verwijdering.

De bestreden beslissing schendt kennelijk het artikel 6 EVRM en de rechten van de verdediging.

☐ Tweede onderdeel: schending van het vermoeden van onschuld

Verzoeker roept geen schending in van artikel 6 EVRM in huidige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Hij stelt echter dat dit artikel geëerbiedigd dient te worden in het kader van de strafzaak die op het moment van de beslissing nog steeds hangend was.

Het Europees Hof stelt in zijn hogervermeld arrest Konstas t/ Griekenland, aangaande het vermoeden van onschuld reeds voor recht, dat;

dans d'autres affaires où les juridictions nationales n'étaient pas amenées à statuer sur la culpabilité par une décision définitive, la Commission européenne des droits de l'homme a admis que la présomption d'innocence ne pouvait cesser que par la condamnation légale définitive de l'intéressé (voir Englert c. Allemagne, no 10282/83, rapport de la Commission du 9 octobre 1985, DR 31, p. 11, § 49 et Nölkenbockhoff c. Allemagne, no 10300/83, rapport de la Commission du 9 octobre 1985, DR 31, p. 12, § 45). 36. La Cour estime utile de rappeler aussi que la Convention doit s'interpréter de façon à garantir des droits concrets et effectifs et non théoriques et illusoires (voir, entre autres, Artico, précité, § 33, et Capeau c. Belgique, no 42914/98, § 21, CEDH 2005-I). Partant, et au vu de ce qui précède, elle considère que la présomption d'innocence ne saurait cesser de s'appliquer en appel du seul fait que la procédure en première instance a entraîné la condamnation de l'intéressé. Une telle conclusion contredirait le rôle de la procédure en appel, au cours de laquelle le juge compétent est tenu de rejuger, en fait et en droit, la décision qui lui est dévolue. La présomption d'innocence se trouverait ainsi inapplicable dans une procédure au travers de laquelle l'intéressé sollicite un nouveau jugement de son affaire et vise à l'infirmer de sa condamnation préalable (§§3536).

In deze zaak stelde het Hof de schending van het vermoeden van onschuld door andere autoriteiten dan de gerechtelijke autoriteiten vast.

Bijgevolg, is de Dienst voor Vreemdelingenzaken gehouden tot de eerbiediging van dit beginsel net zoals de andere autoriteiten.

In casu, wordt de eiser helemaal niet beoordeeld. De eiser betwist zijn betrokkenheid in deze feiten.

Verwerende partij zich enkel baseert in de bestreden beslissing op het aanhoudingsbevel om te concluderen dat de eiser een gevaar vormt voor de openbare orde.

Wanneer verwerende partij betoogt dat verzoeker schuldig is voor enkel te verwijzen aan een niet definitief vonnis, zij artikel 6 EVRM schendt.

Dit is ook in strijd met het beginsel van vermoeden van onschuld alsook het zorgvuldigheidsbeginsel nu deze vermelding voorbarig is."

2.23. De Raad leest in het verzoekschrift, in een eerste en tweede onderdeel van het middel, enkel een uitleg aangaande de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 6 van het EVRM schendt, alsook het vermoeden van onschuld en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De overige onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.24. In een eerste onderdeel van het middel acht verzoeker artikel 6 van het EVRM geschonden. Hij wijst erop dat zijn verwijdering en de bestreden beslissing als gevolg hebben dat hij de voorwaarden van zijn vrijlating niet meer zal respecteren, wat zware gevolgen op zijn strafprocedure kan hebben. Hij is tevens van oordeel dat zijn rechten van verdediging en recht op een eerlijk proces worden geschonden "door zijn verwijdering".

2.25. Dat verweerder een inreisverbod oplegt, impliceert niet dat bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen verzoeker ingestelde strafvervolgning, er geen eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn zou zijn door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. Een schending van artikel 6, § 1 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.26. Artikel 6, § 3 van het EVRM garandeert een beklagde doeltreffende juridische bijstand bij een strafprocedure. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder dit met de voeten treedt. Immers kan, zoals gezegd, hierin duidelijk worden gelezen dat "ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier [...] het echter voor betrokkene [mogelijk is] om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België." Dit is voldoende breed opgesteld opdat het verzoeker toelaat om voor zover hij verkiest om zelf verweer te voeren tijdens zijn strafvervolgings-procedure of hierbij persoonlijk aanwezig wenst te zijn of alhier met zijn advocaat wenst te overleggen over zijn dossier, terug naar België te komen na de opschorting van het inreisverbod te hebben verkregen.

2.27. Verzoeker herinnert aan de politionele voorwaarden waaraan hij zich moet houden volgens de (verbeterde) beschikking van de raadkamer. De bestreden beslissing staat niet haaks op het vervullen van de eerste voorwaarde, met name van algemeen goed gedrag zijn en geen strafbare feiten plegen. Het staat evenmin haaks op de derde voorwaarde dat een contactverbod inhoudt met de mede-inverdenkinggestelden in het dossier. Waar verzoeker erop wijst dat hij verplicht is om zijn adres te communiceren, ziet de Raad niet in hoe hij door de bestreden beslissing wordt verhinderd om mee te delen dat hij zich bevindt op een adres in Albanië. In de beschikking kan voorts worden gelezen dat hij zich moet aanbieden bij elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging. Voor zover dit kan worden gelijkgesteld met verschijnen bij alle proceshandelingen waar verzoeker op wijst in zijn verzoekschrift, dient de Raad opnieuw op te merken dat dit niet is uitgesloten door verweerder vermits hij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt: "ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier [...] het echter voor betrokkene [mogelijk is] om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België". Waar verzoeker opnieuw opwerpt dat hij de borgsom zal verliezen die hij heeft betaald, volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 2.13. Daar komt nog bij dat er ter terechtzitting op werd gewezen dat de in de punt 2.7. bedoelde beschikking van 13 januari 2023 van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van Gent, waarbij politionele voorwaarden werden opgelegd aan verzoeker, een geldigheidsduur heeft van drie maanden. Deze periode is thans afgelopen en dus gelden de voorwaarden als dusdanig niet langer. De verzoekende partij betwist dit niet ter terechtzitting en toont het actueel belang bij het eerste onderdeel van het middel niet aan.

Het eerste onderdeel van het middel is, zo al ontvankelijk, niet gegrond.

2.28. In een tweede onderdeel van het middel is verzoeker van oordeel dat er sprake is van een schending van het vermoeden van onschuld (artikel 6, §2 van het EVRM) waaraan verweerder volgens hem ook gehouden is. Verzoeker betwist zijn betrokkenheid in de feiten. Hij betoogt dat verweerder zich ten onrechte baseert op het aanhoudingsbevel om te concluderen dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Er is nog geen definitief vonnis. Verzoeker wordt volgens hem schuldig bevonden door verweerder, wat strijdig is met artikel 6 van het EVRM en het beginsel van het vermoeden van onschuld alsook het zorgvuldigheidsbeginsel, nu deze vermelding voorbarig is.

2.29. Verzoekers kritiek is gericht is tegen de bestreden beslissing waar ze stelt: *“Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 19.04.2022 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.*

De handel in verdovende middelen, meer bepaald de handel die volgt uit het opzetten van cannabisplantages, ontwricht onze maatschappij. Dergelijke handel veroorzaakt rechtstreeks en/of onrecht-streeks ook allerlei druggerelateerde criminaliteit. Het meewerken aan dergelijke handel brengt de gezondheid en de veiligheid van derden ernstig in gevaar. Daarom getuigt het plegen van dergelijke feiten van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. In het licht van de openbare veiligheid is het daarom volstrekt noodzakelijk om betrokkene van zijn vrijheid te beroven.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2.30. Verzoekers kritiek dat dit haaks staat op het vermoeden van onschuld kan niet worden aangenomen. Het bestreden inreisverbod is geen strafrechtelijke maatregel. Het is een administratieve maatregel die door een administratieve overheid wordt opgelegd. Ze houdt geen straf of sanctie in die ertoe strekt een gedrag te bestraffen. Ze houdt, gezien ze verwijst naar een aanhoudingsmandaat wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs waarvoor verzoeker *“later mogelijks veroordeeld kan worden”*, wel een veiligheidsmaatregel in die ertoe strekt de samenleving te beschermen tegen het gevaar dat van verzoeker uitgaat. Bovendien, wanneer een inreisverbod is gemotiveerd door een gedrag waarvan later, dankzij een vrijsprekend vonnis, blijkt dat het hem niet kon worden verweten, kan verzoeker een aanvraag indienen tot opheffing van het inreisverbod. Bij de beslissing over die aanvraag dient dan rekening te worden gehouden met de motivering van dat vonnis (cf. GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, p. 82).

2.31. Verweerder kan voorts volledig worden gevolgd waar hij in zijn nota met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State opmerkt:

“Het vermoeden van onschuld staat verweerder niet in de weg om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. Het vermoeden van onschuld belet inderdaad niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek niet vermag te oordelen dat verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde, noch dat zij een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.”

2.32. In casu steunt verweerder dit eigen oordeel op een aanhoudingsmandaat, waarvan de waarde niet kan worden geminimaliseerd. Verweerder kan volledig worden gevolgd waar hij hierover het volgende opmerkt in zijn nota:

“Verzoeker betwist niet dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op 19.04.2022 wegens (i) teelt van verdovende middelen met verzwarende omstandigheden; (ii) verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning met verzwarende omstandigheden; (iii) bezit - aankoop - vervoer van middelen zonder vergunning (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik) met verzwarende omstandigheden dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

Overeenkomstig artikel 16, § 5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis (hierna: voorlopige hechteniswet), vaardigt de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel uit wanneer hij het

bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld vaststelt. (...) Verzoeker verwijst naar de beschikking van de raadkamer van 13.01.2023 waaruit blijkt dat de aanhouding wordt opgeheven mits het naleven van bepaalde voorwaarden. Ook in deze beschikking van de raadkamer worden de ernstige aanwijzingen van schuld bevestigd."

2.33. De Raad besluit gelet op al het voormelde dat de bestreden beslissing geen inbreuk pleegt op het vermoeden van onschuld.

Het tweede onderdeel van het middel is derhalve niet gegrond.

Derhalve is het tweede middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA